

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Tot hoedanige beginselen van verstand wij ook geraken in dit leven, het zal met ons verrijzen in de opstanding. En zoo een persoon meer kennis en verstand wint in dit leven door zijne naarstigheit en gehoorzaamheid dan een ander, zal hij des te voorlijker zijn in de komende wereld. Daar is een wet, onherroepelijk vastgesteld in den hemel vóór de grondlegging der wereld, waarop alle zegeningen steunen; en wanneer wij eenen zegen van God verkrijgen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop hij steunt.

LEER EN VERBONDEN, Afd. 130:18—21.

No 23.

1 December 1904

9de Jaargang.

KERKORGANISATIE EN VOORUITGANG.

(Uit de *Improvement Era*.)

In de eerste bijeenkomst van de 75ste halfjaarlijksche conferentie van de Kerk, te Salt Lake City gehouden van 6 tot 9 October j. l., wenschte President Joseph F. Smith in zijne openingsrede het volk geluk met de ontvangst van de vele tijdelijke en geestelijke zegeningen, gedurende de laatste zes maanden geschonken. De velden van de Heiligen in Arizona, Mexico en Canada hadden in het eerste gedeelte van het seizoen geleden wegens droogte, maar overvloedige regen had de toestanden gunstig veranderd en een rijke oogst en overvloed van water voor bevloeiing beloofd. Zoodat nu de toestanden het gansche land door gunstig zijn, en de zegeningen Gods en Zijne genadige hand rusten op al de belangen des volks. Hem zij lof en heerlijkheid voor Zijne genade, goedheid en gunsten. Het is te hopen, dat de Heiligen geestelijk bloeien gelijk in tijdelijke dingen, en dat zij vooruitgaan en groeien in de kennis der waarheid en in getrouwheid voor den Heere. Wat het zwaarste weegt, bij slot van rekening, is de getrouwheid des volks aan de verbonden, welke zij in gerechtigheid met den Heere gemaakt hebben.

Den stand der Kerk overdenkende, gaf hij eenige statistieke opgaven nopens haren toestand en groei. Er zijn 55 georganiseerde ringen van Zion in de Vereenigde Staten, Canada en Mexico, onder presidium van even zooveel ringpresidenten en het dubbele aantal raadgevers. Dan zijn er 12 hooge priesters in iederen ring, 660 in het geheel, vereenigd met de presideerende ringambtenaren en die met hen als rechters optreden, in al de zaken van de Kerk, welke mannen zijn of zouden zijn waardige voorbeelden voor het volk, vaders en rechters van

gerechtigheid in hun midden. Behalve deze ringen zijn er 20 georganiseerde zendingen door de wereld heen, onder presidium van presidenten en raadgevers, en bijgestaan door ouderlingen en zeventigers, tot een aantal van om en bij 1500, die de Vereenigde Staten, Europa, Australië het Heilige Land en de eilanden der zeeën afreizen.

Er zijn heden 626 georganiseerde wijken, elk met een bisschop en in het geheel met 1252 bisschopsraadgevers, een sterke macht, die in onmiddellijke aanraking en omgang met het volk komen. Zij zouden de bijzondere belangen van ieder lid moeten verstaan; zij worden bijgestaan door groote aantalen quorums van ouderlingen, priesters, leeraars en diakenen, die bijstand bieden in de tijdelijke en geestelijke zaken der Kerk. Op dit lichaam rust de plicht van het bijstaan der armen en het zalven der zieken en geslagenen, zoowel als van het zien naar de geestelijke welvaart des volks - te zien dat zij zijn zedelijk, rein, getrouw, oprecht eerlijk met zichzelf en met alle menschen, dat er een geestelijk leven heerscht in hunne harten, en dat zij het leven van Heiligen leiden, zoover als dit in de sterfelijkheid mogelijk is. Dit gansche lichaam werkt zonder geld, prijs of salaris; zij worden niet betaald ofschoon zij kleinen bijstand mogen ontvangen als zij er van tijd tot tijd behoefte aan mochten hebben.

Er zijn 146 quorums van Zeventigers, bij de tegenwoordige toestanden der quorums een lichaam vormende van zoowat om en bij tienduizend vaardige mannen, die gereed staan om het evangelie vrij te prediken, zonder buidel of male, tot de wereld, of tot de Heiligen: of om gehoor te geven aan oproepingen om het werk Gods te handhaven en ervoor te werken, te huis en in den vreemde. Zij zouden een getuigenis van Jezus in hunne zielen hebben branden, vol van licht en kennis zijn, en voorbeelden van reinheid, liefde, eerlijkheid, oprechtheid en braafheid zijn voor de wereld en de Heiligen. Dan is er in iederen ring een quorum van Hoogepriesters, hetwelk tevens het presidentschap van den ring, hoogeradsleden, bisschoppen en hunne raadgevers en patriarchen in zich sluit. De hoogepriester bekleedt het presidentsambt in de Kerk, wanneer hij voor dit doel geroepen en ter zijde gezet is. Maar in ieder geval moeten deze ambtenaren niet nietsdoende neerzitten, maar in het belang des volks werken, hun zedelijkheid en gerechtigheid leerende, en zien dat degenen die presideeren oprechte, reine, eerlijke, nederige mannen zijn. Hierop volgen de ouderling-quorums, elk bestaande uit 96 mannen; van het aantal dezer in de Kerk had hij geen inlichting ontvangen, maar het is de plicht van dit groote lichaam mannen, vaste evangeliedienaars te zijn te huis en in den dienst te arbeiden te huis of in den vreemde, gelijk het van hen geëischt moge worden. Er zijn ook een aantal patriarchen in de Kerk, wier plicht het is het volk te zegenen. Zij bekleeden het ambt van evangelisten in de Kerk; zij zijn vaderen, die beloften maken in den naam des Heeren zooals hun

ingegeven moge worden door de inspiratie van den Geest; zij vertroosten het volk in uren van ziekte en moeilijkheid, versterken het geloof door beloften, hun door den Geest Gods gemaakt. Dan is er nog het Lagere Priesterschap, dat met de tijdelijke zaken der Kerk belast is. Het bestaat uit priesters, leeraars en diakenen, die onder de leiding van de wijkbisschoppen arbeiden.

Hier hebben wij dus een korte schets van eenige der organisatiën der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze zijn opgericht om het volk gerechtigheid en de heiligheid van de verbonden welke zij met God in gerechtigheid gemaakt hebben te leeren — sommige welker verbonden zijn dat zij zonde en kwaad zullen vermijden, gerechtigheid in hun leven uitwerken, zich zullen onthouden van sterke dranken en tabak; dat zij den naam Gods niet ijdel zullen gebruiken, geen valsche getuigenis zullen spreken tegen hunnen naaste, maar hunnen naaste liefhebben als zichzelf, en anderen doen gelijk zouden willen dat anderen hun zouden doen. Deze en andere beginselen zijn inbegrepen in de door de Heiligen gemaakte verbonden. Van deze ambtenaren en de presideerende autoriteiten in de Kerk wordt verwacht dat zij zullen toezien dat de lieden de geboden, welke zij met God gemaakt hebben, bewaren zullen, ze als eigen beschouwen en ze tot een deel van hun leven maken zullen. Dit opdat de Heiligen een licht voor de wereld mogen zijn, dat de menschen hunne goede werken mogen zien en den Vader, die in de hemelen is, verheerlijken. Het maakt weinig of niets uit voor de Heiligen, wat het menschdom zegt. Wij weten wat onze zending is, en wij nemen ons voor die zending met de hulp des Almachtigen te volbrengen. Zij is de menschen te redden uit de vallen en strikken des satans, uit dwaling, duisternis, boosheid en uit den afval van waarheid en gerechtigheid, en hen te doen gelooven in den waren en levenden God en in de verlossende offerande van Jezus Christus, wien te kennen het eeuwige leven is. Wij schamen ons het evangelie niet, want dengenen die het in hunne harten gelooven en ontvangen en het naleven volgens de wet en doeleinden Gods, is het de kracht Gods tot zàligheid.

En wat is het priesterschap? De macht Gods aan den mensch toevertrouwd, waardoor menschen wettelijk handelen mogen in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes voor de zaligheid van de menschelijke familie. Dit gezag is in deze dagen gegeven geworden door bedienende engelen en geesten, onmiddellijk uit de tegenwoordigheid van den Almachtigen God, den doop tot vergeving der zonden en het opleggen der handen voor het ontvangen van den Heiligen Geest autoriseerende. Het is dezelfde macht en hetzelfde Priesterschap dat aan de discipelen van Christus geschonken werd, terwijl Hij op de aarde was: al wat op de aarde gebonden zou worden, zou in de hemel gebonden wezen, en al wat op de aarde ontbonden

zou worden, zou in den hemel ontbonden wezen, en wien zij ook zouden zegenen, zoude gezegend wezen; en zoo zij vloekten, in den geest van gerechtigheid en deemoed voor God, zou hij dien vloek bevestigen. Maar er worden geen menschen geroepen om het menschedom te vloeken; dat is onze zending niet; het is onze zending hun gerechtigheid te prediken. Het is onze bezigheid menschen te redden, menschen te zegenen, en ze te verlossen uit de gebreken en boosheid der wereld. Dit is onze zending en onze bijzondere roeping. God zal vloeken, en zal Zijn oordeel in die zaken gebruiken. Wij zijn volkomen gewillig dat in Zijne handen te laten en Hem te laten oordeelen tusschen ons en onze vijanden.

DE EVANGELIEBOOM LEEFT.

Beknopte opgave van hetgeen Zondag 30 October 1904 door President HEBER J. GRANT gezegd werd in de drie vergaderingen der Algemeene Conferentie te Amsterdam.

(Slot.)

Ons 4de geloofsartikel luidt: „Wij gelooven dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: 1e. Geloof in den Heere Jezus Christus; 2e. Bekeering; 3e. Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; 4e. Oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes”. Daar de gansche Christenwereld gelooft dat het noodig is geloof te hebben, acht ik het niet noodig daarover te spreken. Ook begrijpen allen dat bekeering noodig is. Wat den doop aangaat, wij zeggen dat een persoon die den Bijbel gelooft, den doop noodzakelijk moet achten. Jezus werd zelf gedoopt. Johannes erkende den Zaligmaker der wereld en zeide: „Mij is noodig van U gedoopt te worden, en komt gij tot mij?” Maar Jezus zeide tot hem: „Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen”. De Heiland gaf een voorbeeld aan de geheele wereld. De doop wordt vergeleken bij eene begrafenis en moet dus geheel in het water geschieden. Zoo min als gij iemand kunt begraven door alleen een beetje zand op zijn hoofd te doen, zoo min kunt gij iemand doopen door alleen zijn voorhoofd nat te maken. Het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes is een Bijbelsche leerstelling. Toen Paulus te Efeze kwam en daar eenige discipelen vond en hun vroeg; „Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?” en zij tot hem zeiden, dat zij zelfs niet gehoord hadden of er een Heilige Geest was, toen doopte Hij hen in den naam van den Heere Jezus, en als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen. Ik ga hier maar vluchtig overheen, en hoop dat gij zult onderzoeken.

Het 5e geloofsartikel luidt: „Wij gelooven dat een man van God geroepen moet worden door Openbaring en door Oplegging der handen van diegenen, welke de autoriteit bezitten, om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen”. Het gansche vraagstuk der belijdenis van de Heiligen der Laatste Dagen staat of valt met het beginsel van Goddelijk gezag. De Kerk van Engeland leert dat de geheele Christenwereld 800 jaar lang in een afvalligen toestand is geweest. Als dit waar is, waar is dan de Kerk van Christus? Joseph Smith beweert dat Johannes de Dooper tot hem gekomen is en zijne handen op Joseph en Oliver Cowdery gelegd en hun het Aäronische priesterschap geschonken heeft. Hij maakt de stoute bewering, dat Petrus, Jakobus en Johannes tot hem gekomen zijn en hunne handen op hem gelegd en hem het Melchizédéksch Priesterschap geschonken hebben. Gewoonlijk gelooft men dit niet, maar dit verandert het probleem niet. Onderzoekt de bewering van onze Kerk. Het is zekerlijk de moeite waard datgene te onderzoeken wat wij zonder prijs prediken.

Ons 6de geloofsartikel luidt als volgt: „Wij gelooven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere kerk bestond, namelijk: Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars, Evangelisten, enz.” Wij zien dat deze ambtenaren noodig waren in de dagen van Christus en Zijne Apostelen, totdat allen gekomen zouden zijn tot een eenigheid des geloofs. In een burgerlijke regeering hebben wij regeeringspersonen noodig. Er moet een behoorlijke organisatie zijn. Zoo een boom dood is komen er geen bladeren aan in den zomertijd. De evangelieboom is geen goede boom, tenzij de ambtenaren den Geest hebben. Hij zou dan dood zijn. Maar zoo wij apostelen en profeten hebben die inderdaad geïnspireerd worden, dan is de evangelieboom levend en vruchtdragend. En ik zeg u dat de profeten geïnspireerd worden. Ik vertel u dat Joseph Smith een goddelijk geïnspireerd profeet was, en zij die hem opgevolgd zijn insgelijks. Het zou mij zeer veel genoegen doen, als gij den tijd zoudt willen nemen om één onzer brochures te lezen, getiteld: „De goddelijke roeping van Joseph Smith”. Ik wil hier een paar dingen vermelden. De „Mormonen” begonnen in de Vereenigde Staten, een vrij land. Joseph Smith profeteerde dat de Heiligen der Laatste Dagen verdreven zouden worden uit de Vereenigde Staten naar het Rotsgebergte, naar een land dat toen aan Mexico behoorde. En hij zeide, de dag zal komen, dat niet alleen een graafschap en een staat, maar de gansche Vereenigde Staten tegen hen zal zijn. Dit werd vervuld. Zij werden verdreven uit Missouri. Toen de „Mormonen” zich tot den President wendden gaf hij dit antwoord, dat hem eeuwig met schande brandmerken zal: „Uwe zaak is rechtvaardig, maar ik kan niets voor u doen”. Naderhand werd er een gewapend leger naar de bergen gezonden, de kerkgoederen werden verbeurd verklaard, en ik heb toen nieuwsbladen opgenomen en daarin gelezen, met groote, kapitale letters gedrukt: „De Vereenigde

Staten tegen de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen". En ik heb gezegd: „Gode zij dank, dat de Vereenigde Staten de profetie van Joseph Smith vervuld hebben". Joseph Smith profeteerde dat de Noordelijke en Zuidelijke Staten van Noord-Amerika met elkander in oorlog zouden geraken en het in Zuid-Carolina beginnen zou. De Zuidelijke Staten zouden zich tot Groot-Brittannië wenden om hulp. Deze profetiën zijn letterlijk in vervulling getreden. Groot-Brittannië is in den oorlog betrokken geworden en moest later schadevergoeding schenken.

Het 7de artikel luidt: „Wij gelooven in de gave van talen, profetiën, openbaringen, gezichten, gezondmakingen, uitlegging der talen, enz". Dit zijn eenige gaven, die in de dagen van Christus genoten werden. Ik getuig plechtig dat deze vruchten vandaag aan den evangelieboom groeien en dat de Heiligen der Laatste Dagen de vruchten plukken. Ik weet dat de gave van talen door de Heiligen der Laatste Dagen genoten wordt. Dat een voorspelling, onder dezen invloed geuit, letterlijk is vervuld geworden, heb ik zelf ondervonden. Elisa R. Snow, die het heerlijke lied „O, mijn Vader" geschreven heeft, heeft een zegen op mijn hoofd nitgesproken, die vervuld is geworden: ik zou een leider van de Kerk worden. Mijn overleden vrouw heeft eveneens een zegen op mijn hoofd uitgesproken, waarvan ik de vervulling gezien heb. Daarom zeg ik: ik weet dat deze gave vandaag door ons genoten wordt. Ik heb zelf ervan genoten. Joseph Smith profeteerde dat de Heiligen der Laatste Dagen veel vervolgd zouden worden. Hierdoor en ook door ziekte zouden velen omkomen. Maar sommigen zouden een stad gaan bouwen in het Rotsgebergte en zien dat de Heiligen der Laatste Dagen een sterk volk zouden worden op de ruggegraat van het Rotsgebergte. Wij weten dat deze profetiën vervuld worden.

In de dagen van den Heiland werden de kranken gezalfd met olie. De Heere zond Zijne apostelen uit en zeide deze teekenen zouden de geloovigen volgen: de duivelen zouden uitgeworpen worden en de zieken zouden gezond worden. In onze dagen worden in den naam van Jezus Christus booze geesten uitgeworpen en de zieken hersteld. Ik weet dat de zieken gezond gemaakt zijn. Ik sta in nederigheid voor u te getuigen dat ik een levend monument ben. Acht dokters hadden mij opgegeven wegens bloedvergiftiging. Zij zeiden dat het onmogelijk was te herstellen. De hoofddokter zeide, dat het maar tijdverspilling was over mijn herstel te spreken: het is heden niet de tijd van wonderen. Ik zeg u: dit is de tijd van wonderen. Zooals Paulus voor Agrippa stond en zeide dat hij wist dat God leefde, zoo weet ik dat God leeft, zoo weet ik dat Joseph Smith Zijn profeet was. Zoo weet ik dat de gave der gezondmaking in de Kerk is. De evangelieboom is levend en goed, en er groeien vruchten aan. Mijne schoonmoeder ontving een telegram toen ik ziek was en zeide bij zich zelf: „zal hij leven of zal

hij sterven", en een zachte stem zeide tot haar: „Hij zal nog leven om zijne getuigenis te geven in verscheidene vreemde landen". Na dien tijd ben ik geweest in Japan, in Hawaii, in Canada, in verschillende deelen van de Vereenigde Staten, in Mexico, in Scandinavië, in Brittannië, en heb in al die landen getuigd dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat Joseph Smith een profeet Gods is. Er is veel namaaksel in de wereld, maar wij hebben de echte munt. Toen mijne vrouw pas overleden was, ging ik met mijne twee dochtertjes een reisje maken, om hen de smart te doen vergeten wegens het overlijden hunner moeder. In Washington werden beide kinderen ziek. De dame bij wie wij onzen intrek genomen hadden, geloofde in het spiritualisme, het namaaksel van het evangelie van Christus. Zij ging een medium raadplegen en dit medium vertelde haar dat zij het oudste kind eerst ziek zag worden en daarna herstellen. Verder zag zij, zoo zij zeide, het jongste meisje ook ziek worden en daarna sterven. Zij zag een doodkist, het kind werd erin gelegd, de kist ging de voordeur uit, werd naar den spoortrein gebracht en duizenden mijlen westwaarts gevoerd. Dit alles verklaarde het medium te zien, maar het is niet zoo geschied. Beide kinderen kregen de vreeselijke ziekte, bekend als diphtheritis of besmettelijke keelziekte. Bij het zalven van het jongste kind, door Ouderling George Q. Cannon en Bisschop Clawson, zeide broeder Cannon dat de Satan ondernomen had het leven van het kind weg te nemen, maar in den naam van Jezus Christus en krachtens het Heilige Priesterschap bestrafte president Cannon de booze invloeden, en hij beloofde dat het meisje herstellen zoude en eenmaal een moeder in Israël worden zou. Het kind is niet gestorven, het is gezond geworden en is heden een moeder. Ook was ik getuige van een ander merkwaardig voorval. Jos. W. McMurrin, thans een van de zeven eerste presidenten der zeventigers, werd eens tweemaal door zijn ingewanden, door de levensdeelen, geschoten. Ouderling John Henry Smith zalfde hem en beloofde hem dat hij zou leven. Jos. W. McMurrin heeft na dien tijd nog twee zendingen volbracht. Hij was door de macht Gods genezen.

Ik heb slechts de helft van onze geloofsartikelen behandeld, maar de tijd laat niet toe verder uit te weiden. Geen ander verlangen is in mij, dan om allen met wie ik in aanraking kom goed te doen. Ik heb u mijne getuigenis gegeven en ik doe het wederom. Ik weet dat God leeft en onze gebeden hoort en verhoort. Ik weet dat er vruchten aan den evangelieboom groeien. Ik heb ze geplukt en geproefd. De evangelieboom leeft.

VERBETERING.

In het artikel „Ontslag" (vorig nummer, blz. 358) leze men in plaats van het woord „Amsterdamsche" het woord „Rotterdamsche".

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraag: Wat zijn de tien koninkrijken of volkeren, die de tien teenen voorstellen van het groote beeld, door Nebukadnézar in zijn droom gezien, en uitgelegd door den profeet Daniël? Geef namen als 't u belieft.

Antwoord: De tien teenen, of de tien hoornen, schijnen de tien koninkrijken, die het Romijnsche keizerrijk in westelijk Europa opvolgden, te voorspellen. Machiavel, de oostersche filosoof en geschiedschrijver, geeft (zonder de minste betrekking op de profetie) de namen van deze koninkrijken, als de opvolgers van het Romeinsche keizerrijk, als volgt: „De Franken, Lombarden, Bourgondiërs, Oostgoten, Visigoten, Vandalen, Herulers, Sueven, Hunnen en Angelsaksers”. Gibbon, de geschiedschrijver, verwijst eveneens herhaaldelijk naar „de tien”, en zou dit, daar hij een twijelaar was, niet doen in het belang der profetie. Die machten namen *hetzelfde grondgebied* in als het Romeinsche keizerrijk. Men zal zich herinneren dat het beeld onaangeroerd stond toen de steen op de teenen viel. Het „hoofd” was daar; de borst en de armen, de buik en de dijen, de schenkelen en de voeten waren allen onaangeroerd. Geen grondgebied had een ander weggenomen. Het was alleen de heerschappij die vervangen was. Sir Isaac Newton handhaaft dit punt allerbewonderenswaardigst.

Nu deze tien koninkrijken hebben, ofschoon het juiste aantal niet bewaard gebleven is gedurende de vervlogen eeuwen, nimmer hun oorspronkelijk karakter verloren. Geen groote overwinnaar heeft ze ooit hereenigd, ofschoon er herhaaldelijk pogingen toe aangewend zijn. Zelfs heden bestaat nog het oorspronkelijke aantal, hersteld door den Fransch-Duitschen oorlog, namelijk: Italië, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk, Deutschland, Engeland, Holland, België, Spanje en Portugal.

Wat betreft hunne algemeenheid (ofschoon deze niet beweerd wordt voor „de tien”), toch verdeelde de paus van Rome ongeveer 400 jaar geleden de heerschappij der aarde, die nog geen Christelijke mogendheid bezat, tusschen Spanje en Portugal. En wat hare duur betreft: 1260 jaren, of „een tijd, tijden of een halven tijd — drie-en-een-halven tijd”, wordt het tamelijk algemeen toegestemd, dat de cirkel van 360 graden de éénheid of „tijd”; en dat „een dag” een jaar voorstelt, of een graad een jaar voorstelt; vandaar is zeven tijden 2520 jaren. Nu werd het Babylonische keizerrijk (het laatste keizerrijk) gesticht 26 Februari 747 v. Chr. (Geen historische datum is beter vastgesteld dan deze.) Het Perzische 538 v. Chr., het Grieksche 334 v. Chr., het Romeinsche 30 v. Chr. Het laatste werd omvergeworpen onder Romulus Augustulus, door de Herulers, 22 Augustus 476 n. Chr., een duur van 1223 zonnejaren, hetwelk hetzelfde is als 1260 maanjaren, of Chaldeeusche tijdrekening; (een zonnejaar is 354 dagen, 8 uren en 48 minuten). Deze interessante feiten en cijfers worden allemaal verschaft door wereldlijke geschiedschrijvers.

Juvenile Instructor.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

HET BEGIN DES EVANGELIES.

De evangeliëschrijver Markus vangt zijn geschiedverhaal aan met deze woorden: „Het begin des evangelië van Jezus Christus, den Zoon van God. Gelijk geschreven is in de profeten: Ziet ik zende mijnen engel voor uw aangezicht, die uwen weg voor u heen bereiden zal. De stem des roependen in de woestijn: Bereidt den weg des Heeren, maakt zijne paden recht! Johannes was doopende in de woestijn, en predikende den doop der bekeering tot vergeving der zonden”. Hierop wees ons onlangs een vriend, die in het Boek van Mormon gelezen had, dat op het westelijk halfrond ongeveer 400 jaar vóór Christus reeds gedoopt werd. Het evangelië des Heeren, zoo redeneerde hij, is met de prediking van Johannes begonnen, dus is het Boek van Mormon klaarblijkelijk onecht, want het strijdt met den Bijbel.

Onze vriend zou volkomen gelijk hebben *als het evangelië des Heeren met de prediking van Johannes begonnen was*. Maar dat evangelië, het plan der zaligheid, bestond reeds vóór de grondlegging der wereld. Het is een *eeuwig* evangelië (Openb. 14 : 6.) Het testament van den grooten Herder der schapen is een *eeuwig* testament (Hebr. 13 : 20). Van iets dat eeuwig is, is het onnoodig een aanvang te zoeken: het is gelijk een ring, die begin noch einde heeft. Het begrip „begin” bestaat enkel in het gebied van den tijd, en alleen wanneer het evangelië in de eene of andere bedeeling ingevoerd wordt, is er met betrekking tot dat tijdperk sprake van het „begin des evangelië”. En dat begin is in iedere tijdsbedeeling het prediken van bekeering. Deze verkondiging, het prediken van den doop tot vergeving der zonden, het prediken van het opleggen der handen, het prediken van de opstanding en het prediken van het eeuwig oordeel worden door den Apostel Paulus uitdrukkelijk *het fondament, het beginsel der leer van Christus* genoemd (Hebr. 6 : 1 en 2). Het woord „begin”, door Markus gebruikt, is dus geen aanwijzing van den oorsprong des evangelië, maar veeleer een aanduiding voor de lezers, hoe zij moeten aanvangen als zij den Heiland willen volgen.

Het Boek van Mormon is echt, is goddelijk. Het leert niet alléén dat de bedoelde beginselen vóór Christus verkondigd werden. Ook de Bijbel leert het prediken van het evangelië vóór Christus. Het werd aan Abraham verkondigd en ook aan het oude Israël. Paulus vertelt aan de Galaten: „En de Schrift, te voren ziende, dat God de Heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het

evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden" (Gal. 3 : 8). Maar welk evangelie werd aan Abraham verkondigd? wordt er misschien gevraagd. Was het hetzelfde evangelie dat de Heiland en Zijne apostelen verkondigden? Wij zeggen ja, want er is maar één evangelie, het zooveel genoemde *eeuwig* evangelie. In denzelfden brief (Gal. 1 : 8) zegt de apostel: „Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt". Hetgeen Abraham vernomen heeft was dus zeer stellig het evangelie van den Verlosser der wereld. Er bestaat geen ander.

Wat het oude Israël aangaat: in Hebreë 3 zinspeelt Paulus op de overtredingen van het oude Israël en herinnert er aan dat sommigen omgekomen zijn wegens hunne zonden. Daarop laat hij hoofdstuk 4 aldus aanvangen: „Laat ons dan vreezen, dat niet te eeniger tijd de belofte van in zijne rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn. Want ook ons [het volk in de dagen van den apostel] is het evangelie verkondigd geworden, *gelijk als hun* [het oude Israël]; maar het woord der prediking deed hun [oud Israël] geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben" (Hebr. 4 : 1 en 2). Ook in zijn brief aan die van Corinthe zinspeelt Paulus er op dat het evangelie bij de Israëlieten was in de dagen van Mozes: „Ik wil niet, broeders! dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgegaan zijn; en allen in (tot) Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; en allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; en allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus" (1 Cor. 10 : 1—4).

Op sommiger lippen zal natuurlijk de vraag komen, die Paulus aan de Galatiërs deed: „Waartoe is dan de wet?" Want als het evangelie, de kracht Gods tot zaligheid, aan Abraham en ook aan oud Israël verkondigd is geworden, waartoe kwam de wet dan? Wij laten den apostel antwoorden: „Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was. * * * Zoo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden" (Gal. 3 : 19 en 24).

De doop en het opleggen der handen waren onder het oude verbond geen onbekende beginselen. De Talmud zegt dat de „proselieten der gerechtigheid", als toevoeging aan de besnijdenis, ook den doop moesten ondergaan, om hunne aanneming in het geloof te voltooien. De bekeering werd tot aan den hals in het water gezet. Zijn leeraars, tevens doopgetuigen, herhaalden de groote geboden der wet, en dan werd de man geheel ondergedompeld. Geen vingertop, geen gedeelte van het haar mocht droog blijven. Toen Johannes in de woestijn begon te

doopen, was het volk ook niet verwonderd over den doop als over een nieuw leerstuk. Men wilde alleen weten wie de prediker was. En toen men vernomen had, dat hij de Christus niet was en Elias evenmin, vroegen zij hem: „Waarom doopt gij dan, zoo gij de Christus niet zijt, noch Elias, noch de profeet?” Men verwachtte dus klaarblijkelijk dat er iemand komen zou, die weer mocht doopen. Dit heldert ook de vraag op, die de Zaligmaker aan Nicodémus deed. Hij had hem verteld dat men, om het koninkrijk Gods in te kunnen gaan, geboren moest worden uit water en geest.

Nicodémus: „Hoe kunnen deze dingen geschieden?”

Jezus: Zijt gij een leeraar van Israël, en weet gij deze dingen niet?”

Van één punt rest nog het bewijs, namelijk dat handoplegging onder het oude verbond niet onbekend was. In het slothoofdstuk van het vijfde boek van Mozes kan men het volgende lezen: „Jozua nu, de zoon van Nun, was vol van den Geest der wijsheid, want Mozes had zijne handen op hem gelegd: zoo hoorden de kinderen Israëls naar hem en deden, gelijk als de Heere Mozes geboden had” (Deuteronomium 34 : 9). Volgens de openbaringen des Heeren, in deze dagen, werd het Hoogere of Melchizédéksch Priesterschap, dat de handen mag opleggen echter met Mozes weggenomen. Het Lagere of Aäronische Priesterschap bleef. Israël dwaalde echter geheel af. „Het land is bevekt van wege zijne inwoners: want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond” (Jesaja 24 : 5). „Mijn volk heeft mijne stem niet gehoord; en Israël heeft mijner niet gewild. Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelden in hunne raadslagen” (Psalm 81 : 12 en 13). De dwaling der Israëlieten was groot, zeer groot. Eerst geloofden zij het evangelie van Christus niet en daarna verwierpen zij de wet, die om der overtredingen wil daarbij gevoegd was. Maar toch gedenkt de Heere hen wederom. De Messiaansche tijdsbedeeling breekt aan! De Dooper verschijnt in de wildernis, predikende den doop der bekeering tot vergeving der zonden, „het begin des evangelies van Jezus Christus, den Zoon van God”!

I. K.

DE DAG DES HEEREN.

(Slot.)

Wij hebben geen plaatsruimte om verder de getuigenis der vaders te onderzoeken, noch is het noodig. Voldoende is aangehaald om aan te toonen, dat in de eeuw onmiddellijk op die der apostelen volgende, de handeling, welke schijnt begonnen te zijn zelfs onder het onmiddellijk toezicht des Heeren, volkomen vastgesteld was in de eerste Kerk. De geleerde schrijver in Smith's Woordenboek van den Bijbel, Rev. James

Augustus Hessey, welke dit onderwerp behandelt, zegt: „Het gevolg van onze onderzoeking van de voornaamste schrijvers van de twee eeuwen na den dood van Johannes is als volgt: De dag des Heeren (een naam welke nu voornamer is en duidelijker is verbonden met de opstanding onzes Heeren dan ooit te voren) bestaat gedurende deze twee eeuwen als een gedeelte en onderdeel van apostolisch en zoo van Bijbelsch Christendom Ons doel voert ons niet noodzakelijk om meer te doen dan deze feiten mede te deelen; maar als het de feiten toegestaan wordt voor zichzelf te spreken, dan duiden zij aan, dat de dag des Heeren eene zuivere christelijke instelling is, door apostolische beoefening bekrachtigd, genoemd in apostolische geschriften en in het bezit van zooveel goddelijke autoriteit als van alle apostolische verordeningen en leeringen (welke niet duidelijk tijdelijk zijn, of niet door de apostelen zelf waren afgeschaft) verondersteld kon worden te bezitten.” (Vol. II, p. 1869.)

Alhoewel dit alles is toegestemd, en de kracht van het argument is volgens ons oordeel zeer groot, zoo moet het toch toegestemd worden, dat er nog iets ontbreekt om volkomen beslist te zijn. Het kan niet duidelijk en beslist uitgemaakt worden, dat Jezus of de apostelen door rechtstreeksche, officiële handeling, het waarnemen van den eersten dag der week als een dag van openbaren eeredienst vast stelden, gewijd aan den dienst van God en bestemd om de plaats van den Joodschen Sabbat in te nemen. Het voornaamste dat aanspraak kan maken voor het bewijs hier aangehaald — en het is het sterkste, zoo niet alles dat aangevoerd kan worden tot ondersteuning der stelling is dat het *mogelijk* is, dat zulk eene verandering was ingesteld. Rev. Baden Powel, professor in de meetkunde aan de Oxford Universiteit, verhaalt de zaak als ze waarschijnlijk is. Hij zegt: „Voor die Christenen die op het geschreven woord zien als de eenige autoriteit voor alles, dat voorgeeft apostolische of goddelijke goedkeuring te hebben, wordt het in het bijzonder belangrijk op te merken, dat het Nieuw Testamentische bewijs, voor het waarnemen van den dag des Heeren, uit het beschreven feit bestaat, dat de discipelen op den eersten dag der week vergaderden en het aanwijzen van den dag des Heeren op dien dag waarschijnlijk toepasten.” 1)

Dat de Katholieken hetgeen geschreven is in het Nieuwe Testament als onvoldoende beschouwen om hen te rechtvaardigen, is bewezen door het feit, dat zij zich beroepen op de overlevering der Kerk als het ongeschreven woord Gods, tot rechtvaardiging van hun handeling en de Protestanten verwijten wegens hunne verwerping van het gezag der overlevering, hetwelk alleen, volgens hunne gedachten, de verandering van den zevenden op den eersten dag rechtvaardigt. De schrijver van het Katholieke werk „End of Religious Controversy”, na het aanhalen

1) Kitto's Cyclopaedia of Biblical Literature Art. Lord's Day.

van de Schrift als gebiedende het waarnemen van den zevenden dag als de Sabbat, zegt dan: „Doch met al dit gewicht der schriftelijke autoriteit voor het heilig houden van den Sabbat of zevenden dag, maken de Protestanten van alle secten dezen tot een wereldschen dag en brengen hetgeen daaraan verbonden is over op den eersten dag der week of Zondag. Nu, welke autoriteit hebben zij om dit te doen? In het geheel geen, uitgenomen het ongeschreven woord, of overlevering der Katholieke Kerk; welke verklaart, dat de apostelen de verandering maakten tot eer van de opstanding van Christus en het nederdalen des Heiligen Geestes op dien dag der week.” (*End of Religious Controversy, letter 11*).

Het is dit gedeelte van onzekerheid in het bewijs en de daaruit volgende onbeslistheid in het argument, waarvan degenen die voor den zevenden dag als den Sabbat des Heeren strijden, voordeel zoeken; maar als in het begin reeds is aangehaald, behoeven de Heiligen der laatste Dagen de verlegenheid niet te deelen, welke andere Christenen over de vraag gevoelen, want de Heere heeft de zaak door eene openbaring, in deze laatste dagen aan Zijne Kerk gegeven, tot rust gebracht. In eene openbaring aan Zijnen dienstknecht Joseph Smith gegeven in Augustus 1831, zeide Hij: „Gij zult eene offerande tot den Heere uw God in gerechtigheid offeren, ja, die van een gebroken hart en een verslagen geest. En opdat gij uzelf meer ten volle onbesmet moogt bewaren van de wereld, zult gij op Mijn geheiligden dag in het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten bedienen, *want deze dag is waarlijk voor ulieden bepaald*, om van uwe werkzaamheden uit te rusten, en den Allerhoogste uwen eerbied toe te brengen; nochtans zult gij iederen dag en ten allen tijde in oprechtheid uwe godsdienstige plichten volbrengen: maar gedenkt ook vooral op den dag des Heeren den Allerhoogste uwe offerande op te dragen, de sacramenten te bedienen, en voor uwe broeders en voor den Heere uwe zonden te belijden. En niets anders zult gij op dezen dag verrichten dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten gereed te maken opdat uw vasten volmaakt zij, of, met andere woorden, dat uw vreugde volkomen zij”. (Leer en Verbonden Afd. 59 : 8—13).

Aldus is de zaak tot rust gebracht. Het waarnemen van den „dag des Heeren” als een dag geheiligd tot den dienst van den Almachtigen God, voor zooverre het de Heiligen der laatste Dagen betreft, berust niet op de „waarschijnlijkheid” dat het een goddelijke of apostolische instelling was, zooals dit het geval met het Protestantsche Christendom is; noch berust het op „overlevering” der Kerk, dat het eene apostolische instelling is, zooals dit de zaak met de Katholieke Kerk is; maar het waarnemen van dien dag komt tot de Kerk van Christus door rechtstreeksche aanstelling van den Heere door openbaring aan het hoofd der Kerk in deze bedeeing; en die openbaring verandert de „waarschijnlijkheid”, dat de eerste dag der week in de plaats gesteld was voor den ouden Joodschen Sabbat, in zekerheid.

Tot besluit willen we aan onze jonge Heiligen der laatste Dagen vragen, dezen dag waar te nemen met die plechtigheid waartoe God hem heeft gewijd en terzijde gesteld voor den dienst des Heeren; en hoe nauwkeurig heeft Hij niet andere dingen dan deze op dien dag verboden; en in zooverre als onze „zekerheid” de „waarschijnlijkheid” van andere Christenen, dat de „dag des Heeren” de juiste dag voor openbaren eeredienst is, overtreft, zoo moet ook onze nauwkeurige waarneming ervan de hunne overtreffen.

Improvement Era.

„ZOOVER HIJ NAUWKEURIG VERTAALD IS.”

Zowat zestig jaar geleden, toen de Heiligen der Laatste Dagen buitengewoon veel voorspoed hadden en de faam van den „Mormoonschen profeet” zich wijd en zijd verspreidde, schreef Joseph Smith in antwoord op aanvragen van uitgevers een kort verslag van de stichting der Kerk enz., waarin de artikelen des geloofs. Ten aanzien van den Bijbel zeide hij: „Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is.” De tijd heeft geleerd dat de profeet door den Geest des Heeren geleid werd toen hij zich aldus uitdrukte. Alle Bijbelvertalingen verschillen in zekere mate van elkaar. Toch vallen sommige onzer vrienden over de uitdrukking: „in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is.” Voor hen, en ook om sommige onzer leden meer steun te geven voor hunne belijdenis, nemen wij het volgende over uit de voorrede eener „Nieuwe vertaling van de boeken, genaamd het Nieuwe Testament” (‘s Gravenhage, H. C. Voorhoeve, Jzn. 1877). De beweegredenen tot het vervaardigen dier nieuwe overzetting, verdienen de aandacht van alle geloovigen.

„Zonder in den waan te verkeeren, dat een nieuwe vertaling bepaald noodig was, om tot de kennis van den weg des heils te geraken; en zonder te kort te doen aan de betrekkelijke uitnemendheid der Statenvertaling, meenden wij toch, dat het bezit van zooveel meer bronnen en hulpmiddelen, dan tijdens laatstgenoemden arbeid bekend waren, niet beter gewaardeerd kon worden dan door een poging aan te wenden om van dit gedeelte van Gods openbaring een uitgave in onze taal te bezorgen, door welke de vruchten van veler arbeid onder het bereik van allen worden gebracht.

„De gronden, waarop onze hoop rustte van in deze poging te slagen, zoowel als de bronnen en hulpmiddelen, waarvan wij ons bij deze vertaling bedienden, wenschen wij in het kort aan te geven.

„Vóór de uitvinding der Boekdrukkunst, aan het einde der vijftiende eeuw, bezat men, gelijk vanzelf spreekt, alleen geschreven exemplaren van de boeken des Nieuwen Testaments. De oorspronkelijke stukken van de hand der schrijvers zelve heeft men niet; er zijn alleen afschriften waarvan de oudste dagteekenen uit de IVe en Vee eeuw. Deze afschriften

hebben wij hoofdzakelijk te danken aan monniken, die hunnen ledigen tijd gebruikten, om, soms met zeer fraai geteekende letters, de Evangeliën, Brieven, enz. over te schrijven. Met meerdere of mindere nauwkeurigheid gingen zij hierbij te werk. Soms lieten zij een woord, een zin of één of meer verzen weg; soms schreven zij een woord verkeerd; soms ook voegden zij tusschen den tekst hetgeen een vroegere voorschrijver op den rand gesteld had, en door hen — omdat zij meest machinaal te werk gingen — als tot den tekst behoorende werd aangemerkt. Zoo doende zijn er geen twee handschriften geheel aan elkaar gelijk. Ieder begrijpt dus, dat hoe meer van deze handschriften met elkander vergeleken kunnen worden, des te nauwkeuriger de tekst kan worden bepaald, en des te nader hij komen zal bij hetgeen de gewijde schrijvers zelve hebben te boek gesteld.

Toen men nu, na de uitvinding der Drukkunst, er aan begon te denken, om een Grieksche uitgave van het Nieuwe Testament te doen drukken, had men nog slechts weinige handschriften daarvan gevonden. De eerste afzonderlijke uitgave van het Nieuwe Testament in het Grieksch verscheen in 1516 *) van de hand van Erasmus, die evenwel over slechts enkele en dan nog zeer onvolkomene handschriften te beschikken had; terwijl hij een deel van de Openbaring, dat hem ontbrak, moest aanvullen door een vertaling in het Grieksch uit de latijnsche Vulgata. †) In het midden der XVIe eeuw bezorgde Robert Etienne (Stefanus) te Parijs een uitgave van het grieksche Nieuwe Testament, waartoe hij 14 handschriften vergeleek. Bijna terzelfdertijd verscheen van Beza een Grieksche tekst met een nieuwe Latijnsche vertaling. Dezen tekst van Beza, die zeer weinig van dien van Stefanus verschilde, gebruikten de Elzeviërs, te Leiden, voor hunne talrijke uitgaven van het Nieuwe Testament: en in hunne editie van 1633 hadden zij de stoutheid van in de voorrede te verklaren, dat de tekst, dien zij uitgaven, „textus ab omnibus receptus”, d. i. de door allen aangenomen tekst was.

„Al de vertalingen van de kerken der Hervorming — ook onze Staten-overzetting — zijn naar een van deze uitgaven bewerkt, zoodat zij ten grondslag hadden een Grieksch tekst, ontstaan uit de vergelijking van niet meer dan 14 handschriften, waarvan sommige zeer onvolledig waren, en waaraan een groot gedeelte van de Openbaring ontbrak. De Roomsche vertalingen zijn naar de Vulgata gemaakt.

*) De geheele Bijbel werd in 1462 voor het eerst te Mentz gedrukt, terwijl de beroemde Bijbeluitgave van Alcalá van 1502-1522 bezorgd werd door den Spaanschen Kardinaal Ximenes.

†) De Vulgata is een latijnsche vertaling van den Bijbel, waaraan reeds in 385 door Hieronymus begonnen, en die in 1592 in hare tegenwoordigen vorm door Clemens VIII uitgegeven werd.

„Langen tijd vergenoegde men zich met dezen „Textus Receptus”. Men was bang om aan hetgeen eenmaal stilzwijgend erkend was te raken, uit vrees dat daardoor ook het geloof aan het wankelen zou gebracht worden. In het midden der vorige eeuw ontstond er evenwel een geest van onderzoek op dit gebied, die reeds toen, maar vooral ook in onze eeuw, tot schoone resultaten leidde. Wat lang verborgen was gebleven, werd ontdekt of opgespoord. De vrome en geleerde Bengel in Duitschland opende de lange rij van geleerden — Mill, Wetstein, Griesbach, Birsch, Bentley, Matthiä, Scholz, Lachmann, Tischendorff, enz. — die de bibliotheken van Europa doorzochten, om nieuwe manuscripten op te sporen, te onderzoeken, te vergelijken en uit te geven. Groote en moeilijke reizen werden ondernomen, om in abdijen en kloosters nasporingen in het werk te stellen; kortom, geen moeite werd ontzien om zooveel bouwstoffen bijeen te brengen, als slechts mogelijk was, en de voorhandene met de meeste zorg te verwerken.

(Slot volgt.)

LUIKSCHER CONFERENTIE.

Zondag 23 November 1904 werd te Seraing en te Luik de halfjaarlijksche conferentie van de Luiksche Conferentie gehouden. Aanwezig waren: Zendingspresident Willard T. Cannon; Pres. Nicholas G. Smith van de Amsterdamsche Conferentie; benevens Pres. Serge F. Ballif en Ouderlingen Joseph F. Barton, James W. Evans, Frederick W. Hodgson en Radcliffe Q. Cannon van de Luiksche Conferentie.

Twee vergaderingen werden er gehouden: de eerste om 2.30 uur n.m. te Seraing, waarin Ouderlingen Smith, Hodgson, Radcliffe Q. Cannon, Willard T. Cannon en Ballif de sprekers waren; de tweede om 7 uur n.m. te Luik, waarin de sprekers waren Ouderlingen Barton, Evans, Willard T. Cannon en Ballif. In beide bijeenkomsten was de opkomst, zoowel van leden der Kerk als van vreemdelingen, zeer goed en er heerschte een goede geest.

Den volgenden dag, Maandag 21 November, werd er een zendingsraadsvergadering gehouden. Het afgelopen halfjaar is een tijd van vooruitgang geweest en de vooruitzichten zijn schoon.

JOS. F. BARTON, *Secr.*

I N H O U D:

Kerkorganisatie en Vooruitgang	Blz. 361	Het Begin des Evangelies	Blz. 369
De Evangelieboom leeft	„ 364	De Dag des Heeren	„ 371
Verbetering	„ 367	„Zooer hij nauwkeurig vertaald is”	„ 374
Vragen en Antwoorden	„ 368	Luiksche Conferentie	„ 378

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.